Paljon ihmiset pakisi,
runsaasti rupattelivat.
Ei ollut minusta niille
keskustelukumppaniksi.

Ei se johtunut sanoista,
kielestä ei kiinni ollut.

Tunsin ilmaisun jokaisen,
lauseet vaivatta tajusin,
vaan hämäriksi jäi sisällöt,
perimmäiset merkitykset.

Autio oli oloni,
kovin vieras ja viluinen.

Sinä ilmestyit eteeni,
astuit vaiti vierelleni.

Silmät silmille puheli,
katseet kahden keskusteli.

Viimein suukin sai sanoja,
kieli löysi tehtävänsä.
Puhe pulppusi puroina,
lauseet tulvina tulivat.

Jo viestisi ensimmäinen
saapui selvänä perille.
Sielu sielua syleili,
sydän lämmitti sydäntä.

Kaikki tuntui kauniimmalta,
koko maailma kodilta.